

Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 22 Δεκεμβρίου, 2017

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Κάθε χρόνο πρὶν τὰ Χριστούγεννα, διαβάζουμε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἀποστόλου Ματθαίου τὴν **γενεαλογία τοῦ Χριστοῦ** καὶ γιὰ χρόνια ἀναρωτιόμουν, γιατί; Γιατί πρέπει νὰ διαβάζουμε ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα ποὺ σημαίνουν τόσο λίγα πράγματα γιὰ μᾶς, ἐὰν δὲν σημαίνουν τίποτα; Καὶ τότε μοῦ ἔγινε αἰσθητὴ ἡ σημασία ποὺ ἔχουν γιὰ μᾶς αὐτὰ τὰ ὀνόματα.

Τὸ πρῶτο στοιχεῖο εἶναι, ὅτι εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπὸ τὶς οἰκογένειές τους προέρχεται ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὅλοι συγγενεῖς Του, καὶ αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ μᾶς προκαλοῦν βαθιὰ συγκίνηση: ὁ Χριστὸς εἶναι αἷμα τους, ἀνήκει στὴν οἰκογένειά τους. Ὁ καθένας τους ὅταν σκέφτεται τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νὰ πεῖ, «εἶναι παιδὶ τῆς οἰκογένειάς μας», καὶ γιὰ τὸν Χριστό, «καὶ Ἐκεῖνος εἶναι παιδὶ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας, ἂν καὶ εἶναι ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρας μας, ἡ ἀληθινὴ Θεικὴ παρουσία ἀνάμεσά μας». Ἐπιπλέον, κάποια ὀνόματα ξεχωρίζουν: ὀνόματα Ἁγίων, ἡρώων τοῦ πνεύματος, καὶ ὀνόματα ἀμαρτωλῶν.

Ἀνάμεσά τους οἱ Ἅγιοι θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς διδάξουν τί σημαίνει νὰ πιστεύουμε· ὄχι ἀπλὰ νὰ ἔχουμε μία πίστη διανοητικὴ, μία ἄποψη γιὰ τὸν κόσμο, ποὺ συμπίπτει, στὸ βαθμὸ ποὺ μπορεῖ, μὲ τὸ ὄραμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μία πίστη ποὺ σημαίνει μία πλήρη ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, μία πίστη χωρὶς ὄρια, ποὺ σημαίνει ὅτι εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ δώσουμε τὴ ζωή μας γι' αὐτὸ ποὺ ἀντιπροσωπεύει, γι' αὐτὸ ποὺ εἶναι, ἐξαιτίας τῆς γνώσης ποὺ ἔχουμε γιὰ τὸν Θεό. Ἄς σκεφτοῦμε τὸν **Ἀβραάμ** τοῦ ὁποίου ἡ πίστη δοκιμάστηκε στὸ μέγιστο βαθμὸ. Πόσο δύσκολα προσφέρουμε στὸν Θεὸ κάτι δικό μας: Στὸν Ἀβραάμ ζητήθηκε νὰ προσφέρει ὡς θυσία αἵματος τὸν γιό του, καὶ δὲν ἔχασε τὴν πίστη του ἀπέναντι στὸν Θεό. Καὶ ὁ **Ἰσαάκ**; Παραδόθηκε χωρὶς ἀντίσταση, ὡς δεῖγμα τέλειας ὑπακοῆς στὸν πατέρα του, καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸν- στὸν Θεό.

Μποροῦμε νὰ θυμηθοῦμε τὴν πάλη τοῦ **Ἰακώβ** μὲ τὸν Ἄγγελο στὸ σκοτάδι, ὅπως κάποιες στιγμὲς ποὺ παλεύουμε γιὰ τὴν πίστη μας, γιὰ τὴν ἀκεραιότητά μας, στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ἢ στὸ σκοτάδι τῆς ἀμφιβολίας μας, στὸ σκοτάδι ποὺ μᾶς κυριεύει κάποιες φορὲς ἀπὸ παντοῦ.

Αλλά επίσης μπορούμε να διδαχθούμε κάτι από εκείνους που, στην ιστορία, στην Αγία Γραφή, εμφανίζονται σαν άνθρωποι άμαρτωλοί. Ήταν άνθρωποι αδύναμοι, με μια αδυναμία που είχε καταλάβει τη ζωή τους, δεν είχαν τη δύναμη να αντισταθούν στις σωματικές και ψυχικές παρορμήσεις τους, στα πολύπλοκα πάθη της ανθρώπινης φύσης. Και όμως πίστεψαν με πάθος στον Θεό. Ένας από εκείνους ήταν ο **Δαβίδ**, και ένας από τους ψαλμούς του το εκφράζει αυτό τόσο καλά : «*Εκ βαθέων έκέκραξά σοι, Κύριε...*» Από τα βάθη της απελπισίας του, της ντροπής, της πτώσης του, από τα βάθη της αποξένωσής του από τον Θεό, από τα πιο βαθιά σκοτάδια της ψυχής του, δεν σταμάτησε να αναπέμπει κραυγή ικεσίας προς τον Θεό. Δεν κρύφτηκε από Έκείνον, δεν έφυγε μακριά Του, έρχεται σ' Έκείνον με την απελπισμένη κραυγή ενός απελπισμένου ανθρώπου. Την συγκεκριμένη συμπεριφορά έχουν και άλλοι άνθρωποι της Παλαιάς Διαθήκης, όπως για παράδειγμα, η Ραχάβ, η πόρνη- και τόσοι πολλοί άλλοι.

Εμείς, όταν περνάμε την πιο σκοτεινή περίοδο της ζωής μας, όταν είμαστε παγιδευμένοι στο σκοτάδι που υπάρχει μέσα μας - στρεφόμαστε στον Θεό για να Του πούμε: Σέ σένα, Κύριε, κραυγάζω! Να είμαι στο σκοτάδι, αλλά έσύ είσαι ο Θεός μου. Είσαι ο Θεός που δημιούργησε το φώς και το σκοτάδι και Έσύ υπάρχουνεις μέσα στο σκοτάδι και στο έκτυφλωτικό φώς· υπάρχουνεις στον θάνατο όπως και στην ζωή· στην κόλαση όπως στον ούρανο Θρόνο Σου· και μπορώ να σου φωνάζω απ' όπου και να βρίσκομαι.

Υπάρχει ακόμα ένα τελευταίο πράγμα που θα ήθελα να σκεφτείτε. Έκείνοι οι άνθρωποι για εμάς είναι ονόματα· για κάποιους από αυτούς γνωρίζουμε λίγα πράγματα από την Βίβλο, για άλλους δεν γνωρίζουμε τίποτα. Αλλά όλοι υπήρξαν συγκεκριμένα πρόσωπα, άνδρες και γυναίκες σαν κι εμάς με όλες τις αδυναμίες και τις ελπίδες, τους κλυδωνισμούς στο θέλημα και τους δισταγμούς τους, μ' όλη την αρχική αγάπη που τόσο συχνά αμαυρώνεται κι όμως παραμένει φλογερή και φωτεινή. Είναι αληθινά πρόσωπα και μπορούμε να διαβάζουμε τα ονόματά τους νοιώθοντας, ότι, ναί-δεν σ'ας γνωρίζω, αλλά είστε από εκείνους που προέρχονται από την πραγματική και συγκεκριμένη οικογένεια του Χριστού, που παρά τις αντιξοότητες της ζωής, έξωτερικές ή έσωτερικές, ανήκουν στον Θεό. Κι εμείς μπορούμε να προσπαθήσουμε, και να μάθουμε, μέσα στην συγκεκριμένη ζωή που έχουμε, κατά πόσον είμαστε αδύναμοι ή δυνατοί σε μία δεδομένη στιγμή και αν έξακολουθούμε να είμαστε δικοί Του.

Λοιπόν ας σκεφτούμε την σημερινή Ευαγγελική περικοπή, την επόμενη φορά που θα έλθουμε να την ακούσουμε, ας την δεχτούμε με μια λάμψη στα μάτια, με μια ζεστή καρδιά· αυτό θα είναι δυνατό μονάχα στον βαθμό που ο Χριστός θα γίνεται όλοένα πιο αληθινός στη ζωή μας και μέσα από Έκείνον, θ' ανακαλύπτουμε ότι όλοι εκείνοι οι άνθρωποι είναι πρόσωπα αληθινά, ζωντανά, που ανήκουν σε μ'ας και στον Θεό. Αμήν.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

[ΠΗΓΗ](#)